

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanih, in sicer: vsak torek, četrtek in sobota, zjutranje izdaje opoldne, večerno izdaje pa ob 3. uri popoldne, in stane v uredniških izrednih prilogami ter s „Kazipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h. ali gld. 6-60
pol leta 6 „ 60 „ 3-30
četrť leta 3 „ 30 „ 1-70
Posamične številke stanejo 10 via.

Naročnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8 ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMORCA“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h. ali gld. 1-60.

„Soča“ in „Primorca“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz v Nanski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra

SOČA

(Večerno izdanje.)

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9.
Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.
Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.
Neplačanih pisem ne sprejemlje ne uredništvo ne upravništvo.

Oglasi in poslanice
— računajo po petih vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 10 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.
Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovaško knjižnico“, katere izhaja mesečno v snopih obseznih 5 do 6 pol ter stane vsako leto 1 gld. 80 kr. — Oglasi v „Slov. knjižnici“ se računajo po 20 kr. petih vrstah.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Nazaj v cerkev!

V vrelo politiko naše duhovščine je šinil mrzel curek. Pastirski list dalmatinskega nadškofa Careva je obsodil tisto divjo politiko katoliške duhovščine, katero vidimo že lep čas tudi v naši deželi.

Lepe, krasne so besede, katere govori dalmatinski nadškof o duhovniškem poklicu, in zdi se ti, ko jih čitaš, kakor da bi čul mili glas Yzveličarja samega, kakor da bi On sam velel: Do tu in nič dalje! Vrnite se v cerkev!

Poklic duhovnika je poklic miru in sloznosti, duhovniki morajo objemati v svoji nebeski ljubezni, katere jih mora navduševati, vse narode in stranke!

Oni morajo biti narodom učitelji in voditelji mejebojne ljubezni in potrpljenja. Bodite pred vsem možje ljubezni, ne mešajte se v reči, ki vzbujajo ali vsvarjajo razpore, ne pozabite, da jutri bodele pastirji premaganih in premagavalcev. Držite se svoje vesti, ali nobene stranke!

Tako govori dalmatinski nadškof Carev, drugače pa govore tisti, ki vodijo klerikalno politiko pri nas v pogubo našega naroda. Ljubljanski škof Bonaventura spravlja politiko kar naravnost v zvezo z gospodstvom Božjim ter pripozna le duhovnikom vrhovno odločitev, kako treba voliti. Posebno pri volitvah vam moramo bistro povedati, kako morate voliti, ako hočete imeti zastopnike Bogu pokorne, ne pa Bogu upornih. Za vse smo postavljeni kot duhovni pastirji. Cerkev Jezusova pa nam govori po papežu, po škofih in duhovnikih. Kdor teh ne posluša, ampak njihovo delovanje spodkopava, upira se kar naravnost Jezusovim naredbam. Tako govori ljubljanski škof Bonaventura. Ako se kdo torej upira delovanju duhovnikov, ali da govorimo z Bonaventuro, isto „spodkopava“, na primer pri ustanavljanju nepotrebnih konsumnih društev, po katerih vežejo le ljudstvo naše ter ga uče slepariti, tisti se upira kar naravnost Jezusovim naredbam, ker po nazorih ljubljanskega škofa je vse, kar stori duhovnik, Jezusova naredba, torej tudi tista sloveča njihova konsumna društva in pa tiste nepotrebne njihove posojilnice, s katerimi zapeljujejo ljudstvo v

dogove, ali jim isto vsled obveze v posojilnici izbornu služi pri volitvah.

Po mnenju ljubljanskega škofa je duhovnik vse na svetu. Le njemu moramo biti poslušni, le to moramo storiti, kar on ukaže, povsodi se mu moramo pokoriti, ker vsi duhovniki so dobri — pravi škof —, karkoli storijo, moramo odobravati, torej tudi takrat, kadar stori kaj nesvetelega, kadar greši javno in pohujljivo, kadar posega v reči, ki so mu naravnost prepovedane, kadar divja in nori, kakor zbesnel derviš, kadar ni več duhovnik, marveč krvoločna zver v črni suknji — ker, kdor spodkopava tudi tako njihovo delovanje, se upira kar naravnost Jezusovim naredbam!

Vi, naši somišljeniki, veste dobro, kaj so počeli naši politikujoči nunci ob volitvah. Zapustili so cerkev in zakristijo, pozabili na mrlice in zenine ter šli na volišče, strahovat ljudi. Kadarkoli pa so se prikazali v cerkvi, tedaj nisi čul tam že lepi čas besede Božje, marveč le politične hujskarije. Za vero Kristusovo gre, za božje kraljestvo, vsi volite, kakor mi ukazemo! Tako in slično je donelo po naših cerkvah unisono iz ust vseh politikujočih nunccev. Ljudstvo je gledalo debelo, kaj to pomeni. Del ljudstva se je dal zapeljati, večji boljši in razumnejši del pa je obrnil hrbet hujskačem v črni suknji ter jih na oba dneva volitev obsodil in jim glasno povedal, da jim ne verjame nič več!

Z obeh volilnih dnevov doni glasen jek, kakor iz pastirskega lista dalmatinskega nadškofa Careva: Nazaj v cerkev! Nazaj k duhovniškemu poklicu! NedoVOLjeno je vplivanje na stranke ter nedovoljeno, aktivno udeleževati se združbarske agitacije pri političnih volitvah, ker to je le v veliko škodo duhovniškemu poklicu in v nič manjše pohujšanje ljudstva. Čast božja in zveličanje duš je jedini namen duhovniškega poklica.

Vprašamo: Ali so delali za čast božjo in za zveličanje duš naši politikujoči nunci takrat, ko so s prižnice in izpred oltarja vedoma in hotoma lagali, da gre pri volitvah za vero in kraljestvo Božje, dočim je slo le njim za njihovo vrhovno gospodstvo ter za žep, ali so delali za zveličanje duš, ko so odpovedovali svojim ovčicam tolažbo na zadnjo uro, da ne bodo hodili sprevidet ni-

kogar, kdor ne voli z njimi? Ali je to delo v čast Božje, ako so rekli nunci: Te pa bo Tuna previdel, ko boš ukrepaval, ne pridem nikogar previdet, kdor ne bo z menoj, kdor ne voli z nami, stori smrten greh in bo pogubljen itd. Ali je pel v čast božjo zvon v Oseku tisti hip, ko so začele volitve v Šempasu?

Zadnji in edini namen duhovniškega poklica je pozabljen, pozabili so, da je nečasno, živahno deležiti se bojev različnih strank, in jim je to tudi prepovedano po vsakem cerkvenem in svetem zakonu. Nikdo pa jim ne brani, imeti zmerno politično prepričanje, da izvršujejo svojo volilno pravico, kakor drugi, ker so tudi oni državljani pred zakonom.

Zlate besede je govoril Carev, in govoril jih je zato, ker pozna dušo človeka in ker sluti, da tista duhovska politika more roditi le slabe posledice za cerkev. Kako pojde tisti, katerega je pošiljal duhovnik v cerkvi dopoldne javno v pekel ter ga ozmerjal in opsoval v svetišču, v katero stopa naš kmetič z najsvetejšimi čustvi, kako pojde k njemu popoldne v slučaju potrebe iskat tolažbe Božje? S kakimi občutki more stopiti pred nuncu v duhovnih zadevah kdo, ki je volil po svojem prepričanju proti stranki, s katero je šel on, ker ve, da nunc stoji skozi in skozi le na strani tistih, ki so volili z njimi, ter ker ve, da drugim je odrekal vse, celo zadnjo popotnico?! On noče poznati tega, da je njegova sveta dolžnost, biti pastir premaganih in premagavalcev! Dejstva nam kažejo, da tega nočejo, ali dejstva nam kažejo tudi, da ljudstvo je naveličano farovski hujskariji pod patronanco škofov in kardinala ter da se glasi jasno in resno njegov klic: Nazaj v cerkev, ker drugače pridejo iznenadenja v doglednem času. Naše cerkve niso postavljene v svrhu volišč in hujskanja, marveč za to, da se v njih propoveduje beseda Božja, in duhovniki niso poslani v naše občine zato, da sejejo preprič, da bi županovali in kramarili med našim ljudstvom — poklic duhovnika je poklic miru in sloznosti, učiti in voditi ljudstvo v mejebojni ljubezni in potrpljenju. In ker so se odtujili temu poklicu, je prišel hip, ki utegne biti usodepoln za prihodnost, ker v tem hipu kažejo našim

duhovnikom: nazaj v cerkev, ali pa krenemo na drugo pot!

Se je čas, da upostevajo zlate besede Careva in opomin ljudstva, ali ta čas je — slednji!

Dopisi.

Iz Kobol pri Štanjelu. — Dragi čitatelj! Mogoče se ti bode čudno zdelo, ko čitaš dopis iz te male vasice, ki šteje komaj 12 štev., ali meniš, da ni v tej vasici niti enega izobraženega moža? O, imamo ga, i seveda gospoda podžupana. Ta možak je sicer priprost kmet, ali vendar je sposoben za notarja, ako je treba, ker izdeluje ženski pisma itd.; pri gospodu predsedniku je tudi prevzel tajništvo, zato se oglašja pri njem po dvakrat na dan, največ opravila pa ima pri županiških stvarih, pa saj je tudi zmožen pri tem poslu! Šolal, ne vem, kje se je, izkušnjo vem, da je delal na Gočah pod, da se ni pa posušil v tem času, so pa že poskrbeli skrbni Gočani, ker je prišel s precej moker domov.

Tudi jako pobožen je postal ta farovski podrepanik! Sedaj, ko so se vršile volitve, je hodil večkrat k maši, da je pri tej priložnosti oznanil gosp. nuncu, kar je izvedel, in je še kaj dostavil, samo da so gospod nunc boljše razsajali v cerkvi.

Kar smo pa čitali v „Primorcu“, da je agitiral za klerikalno stranko, to pa je bilo res; to je pa storil le zato, ker ako ne bi agitiral za klerikalce, bi izgubil službo pri g. predsedniku, namreč tajništvo. Čitali smo tudi, da ta gosp. podžupan je kadil smodke. To pa ni res, ker ta gospod ne puši smodk, puši pa največ konce cigaret, ako jih „vfh-ta“.

Dragi čitatelj! Tudi jako priljuden je ta naš mož. Prišel je nedavno od tega v neko kmečko hišo, sploh ne vem, po kakem pravilu, bilo je zvečer, ko je ravno mati otrokom kuhala večerjo „vampe v kastroli“. Ta gospod se še precej sebi dobrohotnega naredi ter začne jesti, dokler je bilo kaj. Otroci so pa od veselja jokali, ker jim je gospod podžupan pojedel večerjo. To je bila velika priljudnost.

I kaj, še celo pesnik je. Ravno v „Primorskem Listu“ v I. štev. smo čitali tole novo njegovo pesmico: Pika pikon — Sapa sapon — Gnoj noter — Kamnje von.

Quo vadis?

Roman.

Poljski spisatelj Henrik Sienkiewicz. — Poslovenil Podravski.

(Dalje.)

Kilon je dejal to radi tega, da spodbode Krotonovo častiteljnost; Vinicij pa reče:

»Tako je! Nisem ga sicer videl, toda rekli so mi, da more zavleči bika kamor hoče, ako ga pograbi za rogove.«

»Oj!« zakliče Kilon, ki si ni domišljeval, da je Urso tako močan.

Toda Kroton se porogljivo nasmeje.

»Zapovej, prečastni gospod,« reče, »da s tole roko pograbiš onega, katerega želiš, pa se z drugo še zmerom ubranim sedmerim takim Ligom ter prinesem dekle v tvojo hišo, naj si bi tudi vsi rimski kristijani kot kalabrijski volkovi drvili za menoj. Ako tega ne izvršim, pa se dam nabiti v tem impluviju do krvi.«

»Ne dovoli mu tega, gospod!« zakliče Kilon. »Oni jamejo lučati v nas kamenje in kaj nam v tem slučaju pomaga njegova moč? Ali mar ni bolje, odnesti deklico iz njene hiše, da niti nje, niti sebe ne izpostavljamo poginu?«

»Nu, pa bodi tako, Kilon!« reče Vinicij.

»Tvoj denar, tvoja volja! Zaporani si, gospod, samo to, da jutri odrinem v Benevent.«

»Imam pet sto sužnjev v samem mestu,« odvrne Vinicij.

Na to jima dá znamenje, naj odideta; sam pa gre v biblioteko, kjer sede ter napiše Petroniju naslednje besede:

»Kilon je našel Ligijo. Nocojšnji večer pojdem z njim in s Krotonom v Ostrijan in takoj jutri jo ugrabim ter odnesem iz njene hiše. Naj izlijejo bogovi ná-te vse svoje blaženstvo. Bodi zdrav, carissime; veselje mi ne dopušča, da bi ti pisal dalje.«

In odločivši trs, jame čvrsto hoditi semtertje, z urnimi koraki, ker ga ni samo premagovala radost, marveč tudi vročnica. Zagotavljal je samega sebe, da jutri bo Ligija že v njegovi hiši. Ni še sicer vedel, kako hoče postopati z njo; čutil pa je, da hoče biti njen sluga, ako ga bo samo hotela ljubiti. Spomnil se je Aktijinega zagotovila, da ga Ligija ljubi, in to ga je globoko ganilo. Treba je samo premagati neko deklisko sramežljivost ter neko obljubo, katero krščanstvo očividno zahteva od nje. Ako je temu tako ter bo Ligija konečno v njegovi hiši, pa se tudi udá bodisi njegovi nežnosti ali sili. Na to pa poreče sama sebi: »Izvršeno je« in od tega časa mu bo pokorna in ljubeča žena.

Prihod Kilonov mu pretrga pród teh blažljivih mislij.

»Gospod,« reče Grk, »še sem se spomnil; kaj, ko bi imeli kristijani nekaka znamenja, nekake tessere, brez katerih bi nihče ne mogel priti v Ostrijanum? Vem, da je to v navadi pri njihovih hišah molitve, ker sem sam dobival take tessere od Euricija. Dovolj mi torej, gospod, iti k njemu, da ga vprašam po tem ter si preskrbim taka znamenja.«

»Prav, plemeniti modrijan,« odgovori Vinicij veselo, »govoriš kot previden človek, in za to zaslužiš pohvalo. Pojdi torej k Euriciju, ali kamor koli hočeš, toda za poročstvo pusti tukaj na mizi oni mošnjček, ki si ga prejel.«

Kilon se je namrdnil, ker se ni rad ločil od denarja, naposled pa je le učinil, kakor mu je bilo ukazano, ter odšel.

Od Karina do cirka, poleg katerega se je nahajala Euricijev štacuna, ni bilo posebno daleč; za to se je Kilon vrnil še pred večerom.

»Prinesel sem znamenja, gospod. Brez njih bi nas ne spustili noter. Poizvedel sem tudi dobro za pot ter takoj povedal Euriciju, da potrebujem znamenja samo za svoje prijatelje, češ, da sam tje kaj ne pojdem, kajti za-me starca je tje kaj predaleč. Sicer pa jaz itak jutri zagledam velikega apostola, kateri mi ponovi najlepše odlomke iz svoje pridige.«

»Kako? Ne pojdeš? Moraš iti!« reče Vinicij.

»Vem, da moram iti, toda pojdem dobro našemljen in tudi vama svetujem, da to učinita, sicer utegnemo splašiti te tiče.«

Na to se jamejo pripravljati na pot, kajti že se je jelo mračiti. Obkleli so galske plašče s kuklicami ter vzeli svetilnice. Vinicij je še preskrbel sebi in svojima tovarišema kratke krive nože. Kilon si je del na glavo vlasuljo, katero si je bil preskrbel na pot od Euricija. In tako so šli, podvizajoči se, da bi dospeli k nomentanskim vratom poprej, nego jih zapró.

XX.

Šli so čez vicus Patricius poleg Viminala k starim nimalskim vratom na oni strani mesta, kjer je Dioklecij postavil pozneje sloveče kopališče. Šli so

Zares jako pomenljiva je ta pesmica, ali vendar gospod pesnik bi boljše storil, da bi tiste tri dni, ko je koval to pesmico, vzel „pikon pa sapon“ pa šel v vinograd ter zasadil par ameriških trt, ker vsaki mali kmetič jih je že več zasadil nego ta — favroški podrepnik.

Kobolovski „leblaitar“.

Urtočba pri Gorici dne 16. jan. 1901.

— Čitali smo zadnji štev. „Gorice“ in strmeli smo, ko smo zagledali dopis iz Vrtojbe (Persičeva kovačija!), v katerem je pisano, da je sklicalo sejo naše županstvo le radi tega, da sklene zadoščenje gospodu vikarju, kar je pa laž. Seja je bila sklicana le radi vprašanja glede občinskih doklad — seveda tudi kar nista imela župan in njegov sodrug več „flis flus“. Šele proti koncu seje je predlagal naš brumni Tonček, naj se da zadoščenje gosp. vikarju, za kar pa niso glasovali ne staršine Dolnje Vrtojbe ne iz Bukovice, kar se tiče gorenskih starešin je pa bolje, da molčimo..... Kar kvasi dopisnik o ljudstvu, to je zopet laž. Gospod župan, se sanja se Vam ne, kako ljudsko mišljenje je v Vrtojbi, posebno v Dolenji!

Ako se čuti gospod vikar žaljenega, naj pa skrupeca sam kak popravek, na primer tako:

„Na podlagi § 19. tiskovnega zakona zahtevam od podpisanega „nič vrednega clovečeta“ v dopisu iz Vrtojbe v „Soci“..... naslednji stvarni popravek:

1.) Ni res, da tehtam jaz več kot dvestoletna junica; res je, da samo kot jednoletna; 2.) ni res, da ko bi me danes sveti Miha (ne Lovrenčev) vagal, bi se mu ne potrgala vaga in bi vseh peklenskih obokov ne podri; kakor tudi 3.) ni res, da bi se v dno peklu zaril, ampak res je, da bi mu le „kašči“ pekla ostal, itd. itd.

Nasemu vzoritemu harlekinu, ne podžupanu, pa svetujem, da naj se nikakor tako ne trudi in mudi, izvedeti dopisnika, da se ne prehladi in še bolj blamira.

Gospodu vikarju pa se prav srčno zahvaljujemo za razkol, ki ga je napravil; v Gorenji Vrtojbi dve, v Dolenji Vrtojbi dve stranki — le tako naprej, to je vse na „katoliški podlagi“!

Kaj mu mari za Dolenjce, Gorenjci mu bolj teknejo, ker tam je županstvo, in tam mora podpirati!

Na misli mi prihajajo besede, ki jih je rekel neki volilec: „Če prav v pekel pojdem, pa zmerom na vrh farjev“!

Torej Vi, vrtojbenki naprednjaki, ako ostane naš nunc, ko umr' na kašči, ostanemo mi vrh njih, na „fumadorji“, torej še bliže nebes.....

Vi pa, trezno misleči Vrtojbeni, recite s Sibilo: „Srašen dan bodan plačila“ — Torej veste Vi, „Oberkuher, langsam fahren“, ker naglica, kakor veste, ni nikoli dobra! „Antikrist“.

(Drugi dopis.) — Popravek zahteva vsega močnega župan, na podlagi izvanredne seje, proti dopisu o gospodu vikarju.

Toda ni res, da je bila izvanredna seja le radi onega dopisa, marveč najzanimivejša točka je bila, in zato tudi siljena seja, za pogoditev daca na vino, da bi župan prijel že

naprej okroglih 1000 kron za silne potrebe; to je bil povod siljeni seji. Glede pa predloga „ta malega“ podžupana o onem dopisu, — velja pa tudi ravno isto gosp. županu, kakor njegovemu podrepniku podžupanu.

Presenečena sta bila oba, da sta izvoljena, in da bi jima ne všlo iz rok, sta sta se oba zatekla pod suknjo gosp. vikarju, kakor vrabci v luknjo pred jastrebo. Pa vse to nič ne pomaga, odklenka jima gotovo ob svojem času, kajti mi Doljenci smo izvolili njega za župana iz masčevanja, a oni nam so pa vrnili v isti mari s podžupanom. Zdaj smo „kvit“. Niti sanjalo se ni nikdar našemu Janezu, da bo kedaj župan, ampak on je bil le poslušno jagnje svoje zakonske polovice, koja ga je vedno imenovala do dneva izvolitve z onim imenom svetnika, ki mu zvonijo — šele ko odhaja, (in ne prihaja), namreč oni svetnik pade vedno na svoj dan pred pepelnico. Radi tega smo mi pravi kristjani, ker smo s tal pobrali in na tron postavili, kar je ona zametala. — To je kristijanska ljubezen, altroče „brezverci“.

Če sta kaj vredna, čemu se zateketa v varstvo gospoda vikarja? Stojta sama na svojih nogah, da bosta vredna obdržati Vama izročeni posel. — Kaj Vama hoče g. vikar pomagati. — Vase pota so različna, on naj se drži svojega, in Vi svojega, pa bo mirna Bosna.

Saj Vama je znano, da smo bili vedno vsi zjedineni do volitve poslancev, in da ves ta občinski boj je provzročil edino le don Gregorčig, laški poslanec, in kaj imata vidva od tega — blamažo, in nič drugega! Zmagali nas niste nikjer. Vam je zmanjkala sapa, mi je imamo pa še preveč v vetrovnih dneh! Z Bogom!

Radi onega „žaljivega“ dopisa pa ne rečemo drugega onemu, kogar zadeva, kot le ponovimo star pregovor, koji se glasi: Kar želiš, da bi drugi tebi storili, stori tudi ti njim!

Domače in razne novice.

Osebo vesti. — Za poštnega poduradnika tretje plačilne vrste je imenovan poštni ekspedijent Mat. Grahari v Kopru, ekspedijentom pa Fran Janar, in Anton Demjčević v Opatiji ter Anton Podgornik v Gorici.

Smrtna kosa. — V Ljubljani je umrl dne 15. t. r. dr. Alfonz Mosché, odvetnik in predsednik kranjske odvetniške zbornice. Pokojni Mosché si je pridobil v narodnem pogledu mnogo zaslug glede slovenskega uradovanja pri sodnih kakor tudi si je stekel obilo zaslug za „Narodni dom“ v Ljubljani. Izdajal in urejal je dlje časa časopis „Slovenski pravnik“. Pokojnika čislajo kot blagega moža prikupljivih družabnih lastnostij. Bodi mu lahka zemlja domača!

Kolesarski ples. — Veseliski odbor kolesarskega društva „Gorica“ je obrnil svojo posebno pozornost na okičenje dvorane, ki bode okrašena seveda popolnoma v soglasju z naslovom plesa samega. Kolesarji so v obče znani kot izborni aranžerji, to pot pa se z ozirom na to, da priredijo ples v največji dvorani goriski, kamor imajo v obče za svoje veselice vstop le najelegantnejša društva, potrudio posebno, da nudijo slovenskemu občinstvu nekaj izvanrednega. Gospode plesalce opozarjamo, da je veseliski odbor preskrbel tudi za cvetke, katere misli razdeliti med plesčoo mladino brezplačno, damam pa bode na isti način nudil priliko,

okrasiti junaška prsa svojih plesalcev s kotiljoni. In tako bode strbljeno za vse. Mladina, kakor tudi starejši rodoljubi z dežele, so zagotovili že sedaj polnostevilno udeležbo, kar je vzel veseliski odbor s posebnim veseljem na znanje. Z razposiljativjo vabil se je že pričelo. Ako bi kdo po pomoti ne dobil vabila, naj naznani z ozirom na to, da bode vstop dovoljen le proti izkazu istega, pismeno ali ustmeno svoje ime gosp. Rud. Konjedicu, trgovcu v Gorici, na kar se mu vabilo takoj dostavi.

Samo zmerjanje. — V zadnjih dveh „Goricah“ je nakopičena cela kopica psov na neljube osebe. Zašli bi predaleč, ako bi jih podajali našim čitateljem v vzgled, kako podlih sredstev se poslužujejo ti klerikalci v dosego svojih nečednih namenov. Opozarjamo le te psujoče pobožnjake, da nas njihova besnost le potrjuje v prepričanju: da že sami čutijo, kako slabo stojijo njihovo rovtarsko početje v naši deželi.

Lažniki po poklicu. — Na vsak način hočejo spraviti naprednjake v dotiko z laskimi liberalci, češ, da med njimi je obstajal kompromis. Da to ni res, smo dokazali tako korenito, da bi bilo škoda izgubljati se kako besedo na to stran. Nasprotno pa smo dokazali z neizpodbitnimi dejstvi, da so imeli naši klerikalci zvezo z laskimi klerikalci in po Pajerju tudi z liberalci, katere je krotil on ob ogorčenju vsled izdajstva v Furlaniji. „Prim. List“, ta lažnik po poklicu, urejevan od dveh rimskih dohtarjev, prihaja na dan z novr. lažjo, katero je posrel po „Eco“, trdeč, da za dr. Tuma so glasovali v Gradšči tudi volilni možje iz Bracana in Dolenje. To ni res, ker Tuma je dobil v Gradšči 5 glasov, to je one iz Kozbane in iz Devina. Kje so torej glasovi iz Bracana in Dolenje, ko uradni izkaz kaže le 5 glasov? Zopet so lagali na katoliški podlagi!

Zloraba c. kr. pošte po komandi iz farovža. — Iz ldrskega pri Kobaridu nam je bilo vrnjenih kar pet „Primorcev“, enaka pisava na pasici se nam je zdela sumljiva, zato smo se obrnili do župnika, da reče preišče. Še predno smo dobili odgovor, je prišel osebno v upravništvo jeden tistih naročnikov in se pritožil, da lista ni dobil. Ko smo mu pokazali njegovo pasico z opazko „se ne sprejme“, je bil hud in izjavil, da on lista ni vrnil. Popoldne pa je prišlo poročilo iz ldrskega, da tamošnji poštni sel, ki ima tudi nabiralnico, je postal farovski priganjač ter — na svojo pest počenja take reči. Pritožili smo se v Trst, da poštna uprava poišče drugega moža, ki je zaupanja vreden. V Kedu raznaša pisma županova sin. Ta pa nese vse vkup naprej k tistemu znamenitemu Jakopu. Odtod zloraba tudi tamošnje pošte. Jakop izve za vse, kar ljudje dobivajo, potem pa gre sara po hišah — hujskat in dražiti proti našim listom. Zahtevamo, da tamošnja pošta ne bo dalje pod farovškim nadzorstvom. Poštna uprava je dolžna, da korenito stopi na noge takim spletkarjem! Žaupnike in naročnike prosimo, da nam naznani vse podobne slučaje!

Farške lopovščine. — Zadnjič smo pozvali „Prim. List“, naj pove, kdo nam je poslal onih 6 kron za Živca, ki v „Soci“ niso bile izkazane. — Na to določeno vprašanje je le zopet drzno potrdil svojo brezobraznost ter dostavil, da je gotovo tudi „dama“ R. R. na Dunaju poslala gotovo več nego kron 208.

Na te lopovščine znanih zbesnelih goriskih farjev bi bil edini odgovor — pred poroto, pa tako, da bi se ne izmuznili več tako po ceni kakor zadnjič oba učena dohtarja iz Rihemberga. Tu rečemo le toliko:

Farška predrznost v krogu „Prim. Lista“ presega vse meje! Le-ti „božji namestniki“ so postali v svoji brezvestnosti skrajno predrzni: kar brez pomisleka lažejo in obrekujejo, zanašaje se edino na to, da jih za take lumparije ne bo nikdo tožil. Ako jih pa kdo

vendarle zgrabi, potem pa prosijo in moledujejo ter podpisujejo preklice, da se le izognejo zatožne klopi. (Glej: Pavlica — Perincić! „Gliha vkup striha!“)

Tu pa dostavljamo še:

Gosp. R. R. na Dunaju nam je poslala v pismu 10 kron za „Primorca“ in naročene knjige, z dostavkom, naj bo ostanek za ubogega Živca, katerega so potepale farske barabe. In ta ostanek je bil — 2 kroni 8 vin. Začetnici R. R. sta pravi, in darovalka je čitala potrdilo svojega daru, ker je tudi naročnica. — Sumničiti morejo le kake farske barabe, katerih nič ne črta to, da gredo vsak dan — k oltarju!

Potrdilo v „Soci“ o prijetih kronah 39:10 je tud do vinarja točno. Kolikor smo mi prejeli, toliko smo objavili. Zanimivo je neko pismo, došlo nam iz Skopega, katero pravi — datovano je 14. t. m. — da pred kakimi osmimi dnevi je dobil Živec po pošti iz Dornberga 6 K, za katere seveda naše uredništvo nič ne ve. Dopisnik nam je obljubil, sporočiti tudi naslov pošiljalca. V tem hipu tega še ne vemo. Morda se tičeje liste krone prav onih, o katerih nam očita „Prim. List“, da smo jih — poneverili. Ali veste, Vi, dr. Pavlica, kaka kazen je za to, ako se koga javno v listu dolži poneverjenja? In v „Prim. Listu“ je to storjeno. — Citajte pastirski list dalmatinskega nadškofa Careva, potem spredite, kak greh se dela, ako krade kdo čast svojemu bližnjemu v javnosti! Ali krščanskim žurnalistom je dovoljeno vse, naj počno karkoli, tudi skrajno kaznjive reči. Pred oltar stopi, daruje mašo in si da odvezo, potem pa gre naprej — obrekovat, krast čast in sejat preprič med ljudstvo! Potem si pa še tak očiten lopov drzne reči, da vrši „misijonsko“ delo! Falotje!

Jezikov ni hotel. — Župnik Kosec v Kamnjah je hodil po hišah blagoslovlat, kakor je tam navada. — Toda v hišah naprednjakov ni hotel vzeti jezikov, češ: da jih daruje. — Odslej mu jih nikdo ne bo več ponujal. Pač najbolj pametno! Kmetje, skuhaite si okusne prešičje jezike sami, pa sami jih pojejte! Pamet!

Kmetje v Kamnjah ugrabajo pa, zakaj jemlje župnik dvakrat več vina po hišah nego mu ga pritiče. Gre mu le 16 hektov, a nabere ga nad 30. Zdaj govore možaki, da dajo nuncu le to, kar mu tiče. — Pametno!

Politika v šoli. — Doznali smo, da se celo na c. kr. vadnici v Gorici uganja strankarska politika. Stariši se kar bojé za svoje otroke. — Pripovedujejo se nam naravnost neverjetne reči. Storišmo korake, da dobimo dokaze, potem pa naj se klerikalni agentje le pripravijo. Če menijo, da bomo pustili take vrste hujskarije na miru, se jako varajo.

Listki za velikonočno spoved so se dajali vedno šele v postu, — letos pa so jih razdajali nekod že v adventu. Zakaj? I no, nunci so zlorabili že prihodnjo velikonočno spoved za letošnje volitve! Taki skandal se godé pri nas! — Kaj pravi nadškof Carev o takih duhovnikih, smo že povedali!

Šest lažij iz Cerkna. — Strašno jih je zabolelo izvestne gospode, ko so čitali iz Cerkna kar dva dopisa po vrsti v „Soci“, v katerih se šibajo tamkajšnje razmere, ki so take, da vsled njih gospodujejo nunci v Cerknem kakor tudi v širni okolici. Mlačnost onih mož, ki so sicer naprednega mišljenja, je velika, zato imajo nunci tankaj še tim lažje stališče. Vstrašili pa so se onih dveh dopisov iz Cerkna, češ, nevarnost je tu, skusimo, odstaniti jo, da i med nami ne dvigne glave napredna misel. V odgovor so napisali dolg dopis, ki obstoji iz šestih delov, izmed katerih nosi vsak napis — laž, prva laž, druga laž itd. Pričakovali smo, da nam napišejo šest resnic, namesto da prežvekujejo tiste reči, ki so stale v „Soci“. Reči: to je laž, je kaj lahko, ali ovreči jo temeljito s

mimo ostankov obzidja Servija Tulija ter skozi zapuščene ulice dospeli na nomentansko cesto, da od tod krenejo na levo proti Salariji, kjer so dospeli na griče, na katerih je bilo vse polno jam za pesek, a sementerje tudi grobovi. Med tem se je bilo že popolnoma stemnilo, in le težavno bi bilo najti pot, ko bi je jim ne bili, kakor je napovedal Kilon, kazali sami kristijani. Toda na desno, na levo in spredaj so bile videti temne sence, ki so se oprezno bližale k peskovim jamam. Nekateri onih ljudij so nesli svetilnice, zakrivaje jih kolikor mogoče s svojimi plašči, drugi so šli v temi, ker so bolje poznali pot.

Izkušeni vojaški pogled Vinicijev je dobro razločil po gibanju mladeniče od starcev, podpirajočih se ob palico, in od žensk, zavitih v dolge halje.

Redki popotniki in vaščani, odhajajoči iz mesta, so očividno smatrali te ponočne potnike za delavce, hiteče k peščenim jamam, ali pa za pogrebne družbe, ki so na noč priredile svoje obredne obhode. Čim dalje je šel mladi patricij s svojima spremljevalcema, tim več svetilnic je migotalo okrog jam, tim bolj je naraščalo število oseb. Nekateri so peli z zamolklimi glasovi: „Vstani, kdor spiš“, ali „Vstani od mrtvih“, časih so usta moških in žensk ponavljala ime Kristusovo. Toda Vinicijev se ni dosti zmenil za te besede, ker si je mislil, da je nemara katera teh temnih senc Ligija. Nekateri, dospevši v obližje, so jih pozdravljali, govoreči: „Mir bodi z vami“, ali „Hvala Kristusu!“ Toda Vinicija je prevzel nemir, in srce mu je jelo burno utripati, kajti zdelo se mu je, da sliši Ligijin glas. Njegov podobne osebe in njenemu kretanju podobno gibanje ga je vsaki hip varalo v temi, in ko se je nekolikokrat prepričal o tem, izgubil je zaupanje v svoje oči.

Pot se mu je zdela zelo dolga. Okolica mu je bila dobro znana, toda v temi se ni mogel spoznati. Vsaki hip so naleteli na ozke predore, na kosce zidu in na nekatere zgradbe, katerih se ni spominjal. Naposled je pokukal skozi oblake mesec ter osvetlil okolico bolj nego medle svetilnice. V daljavi se je jelo nekaj bliščati nalik ognju ali plemenu baklje. Vinicijev se je sklonil h Kilonu ter ga vprašal, ali je to Ostrijanum.

Kilon, na katerega so noč, oddaljenost od mesta ter one postave, podobne prikaznim, močno vplivale, odgovoril z nekoliko negotovim glasom:

„Ne vem, gospod, nikdar še nisem bil v Ostrijanu. Toda lahko bi hvalili Kristusa kje bliže mesta.“

Čez nekaj časa zapazi, da mu je potreben razgovor, da s tem obodri svoj pogum, torej je dodal:

„Shajajo se kakor ubijalci, k večjemu, ko bi me oni Lig ne bil nalagal.“

Tudi Vinicij, ki je neprestano mislil na Ligijo, se začudi tej previdnosti in tajnistvenosti, s katero so se kristijani shajali, hoteči poslušati svojega višjega pastirja.

„Kakor vse druge vere,“ reče, „tako ima tudi ta med nami svoje spoznavalce, toda kristijani so židovska sekta. Čemu se torej shajajo tukaj, ko pa za Tiberom stojijo židovski tempel, v kateri židje pri belem dnevu darujejo žrtve.“

„Nikakor, gospod. Židje so uprav njihovi najhujši sovražniki. Rekli so ni, da pod sedanjim cesarjem bi bilo skoro prišlo do boja med židi in njimi. Cesarju Klavdiju je bilo tako zoprno ono gibanje, da je izgnal vse žide; sedaj pa je ta ukaz uničen. Kristijani pa se skrivajo pred židi in pred našim ljudstvom, katero jih, kakor vam je znano, sovraži.“

Nekaj časa so šli molče. Kilon, čegar strah je naraščal sorazmerno s tem, kolikor bolj so se oddaljevali od mestnih vrat, reče naposled:

„Vračaje se od Euricija, sem si izposodil pri nekem brivcu vlasuljo, v nosnice pa sem si potlačil dva boba. Ne morejo me spoznati. Ko bi me pa tudi spoznali, me ipak ne umoré. To niso hudobni ljudje, marveč so nasprotno vrlo pošteni ljudje, katere ljubim in visoko cenim.“

„Ne hvali jih pred časom,“ odvrne mu Vinicij.

Med tem pridejo v ozek prekop, obkoljen od obeh strani z nasipom, nad katerim je bil na nekem mestu položen vodovod. Ko se je zopet pokazal mesec izza oblakov, zagledajo na koncu jame zid, podkrit z bršljanom, čegar listje se je v mesečini svetilo kakor srebro. To je bil Ostrijanum.

Viniciju jame urneje utripati srce.

Pri vratih sta dva fossora *) pobirala znamenja. Čez kratko je stal Vinicij s svojima spremljevalcema na dovolj obširnem prostoru, ograjenem od vseh strani z zidom. Tu in tam so stali spomeniki, na sredi pa je bil videti hipogeum ali kripta, čegar spodnji deli so tičali pod zemeljskim površjem, kjer so se nahajali podzemeljski grobovi. Pred vhomom v kripto (grob-nico) je šumel vodomet.

Bilo je videti na prvi pogled, da preveliko število ljudij ne more iti v grobnico. Vinicij si je torej lahko domisljal, da se bo vršila pobožnost pod milim nebom na prostoru, na katerem se je zbrala znatna množica ljudij.

*) kopači peska.

tem, da se dokaže resnica, je pa druga reč; tega pa klerikali niso navajeni, marveč kar brezobrazno tulijo: to je laž! Zato trditev v tistih dveh dopisih v „Soči“ niso ovrgli prav nič. Kar pa zadene oba gg. kaplana v omenjenih dopisih, smo dobili celo popravek, ali ne od kaplanov, marveč od dveh drugih. Valentin Jez, uradnik kmetijske zadruge, in pa Gabriel Bevč, knjigovodja pri posojilnici v Cerklju, sta nas osrečila s „popravkom“ za gg. kaplana. Kot kuriozum objavljamo tu ta popravek: „Na podlagi § 19. tisk. zak. prosi se, da sprejmete sledeči popravek: Ni resnica, da bi bil kdo izmed gg. kaplanov na dan volitve zvečer plesal, kakor pravi cerkljanski dopisnik v „Soči“ stv. 5. z dne 16. januarja 1901. Resnica pa je, da sva bila tudi podpisana slučajno tisti večer v kaplaniji, kjer se je res glasovir igralo, brez da bi se bil kdo izmed gg. kaplanov kaj zganil. Vse drugo pa je nesramna laž in obrekovanje.“ Kaplana torej ne „popravljata“ ničesar, ampak dva druga moža sta čutila potrebo, spustiti v svet „popravek“! Čudno! Tak „popravek“ gotovo prav nič ne popravlja, kaže pa, kako so odvisni nekateri ljudje od nunccev, da celo v javnosti skušajo zanje popravljati reči, katere jih prav nič ne brigajo. Se je Cerkljo klerikalna trdnjava, ali tudi ta mora pasti. Pričetek je tu, in klerikalci so se ga vstrašili. Napredni možje, na dan! Ne strahite se! Ako se pokaže par veljakov odločnih, bo tam naša stranka hitro močna. Že dopisa sta spekla klerikalce v živo, kaj bi storil sele možki nastop na licu mesta!

Magistratovi uslužbenec hodijo pridno okoli nagovarjati ljudi, da naj popravijo v rubriki občevalni jezik tako, da napišejo italijanski namesto slovenski. Zdi se jim, da je zglašeni preveč Slovencev v mestu. Opozorjamo, da to vse tiče, h katerim bi prišli s takim namenom, da jim povedo, kar jim prišče. To postopanje pa je tudi prav sumljivo znamenje, da bodo delali s popisnimi polami na magistratu kdo ve kako. Ljudem tam gori v takem pogledu ni nič zaupati. Zapisanih za Italijane v Gorici je bilo že tako voliko preveč, kakor smo čuli z raznih strani.

Iz Kanala ima predzadnji „Prim. List“ dopis, pod katerim stoji zapisano „občinski možje“, čeprav ga občinski možje niso pisali. V istem pere kaplana Pečenkola, ki je bil na surov način v zakristiji brez pravega povoda udaril v obraz 64-letnega meznarja, da je revež kri bruhal, kakor smo že bili povedali v „Soči“. Informovalci smo se o stvari ter izvedeli še podrobnosti, da ne zadeva meznarja nikaka krivda, da je bil ognil kaplana s starim velumom. Novi in stari velum sta shranjena skupaj v jednom predalu, novi na vrhu, stari spodaj, v podlagi sta si oba jednaka. Novi velum je bil napravljen na omari že meznarjev sin, za kar slučajno meznar ni vedel, in ga tudi ni videl. Zato je vzel v naglici iz predala velum, ki je bil baš na razpolago. Ko ga je prijel kaplan radi tega, je hotel meznar povedati, kako in kaj je bilo, ker tisti čas je bil že zvedel, kam je bil djal sin novi velum. No, kaplan tega ni čakal, marveč je začel po nemški kregati meznarja: Ich habe Ihnen schon gesagt itd. Sie haben mir das zu Fleiss gemacht in potem ga je klofnil. Posvečeni dopisnik v „Prismojencu“ pravi, „in če ga je nekoliko klofnil, kdo bi mu zameril!“ Lepa je ta! Kar klofitali vas bodo, ne da bi poslušali vašega govora, kakor se jim bo zdelo. In če ga malo klofne, kdo bi mu to zameril? Menda mislijo, da izda kaplanova klofuta toliko, kolikor materina roka v pregovoru, kateri pravi, da kamor mati udari z roko, tam se otrok odebeli. Le dajte se tepsti po kaplanih, potem boste debeli in se jesti vam ne bo treba, pač pa toliko več znesti v farovž, da bo tim bolj trda in močna roka, ki bo vas tepla. Zatorej le naprej za črno sukno! — V nemško „spraho“ se je bil zavl kaplan Pečenko, ko je kregal in udaril meznarja. Fravijo, da je goreč pristas nemške „Staats-sprache“ ter da je naprosil dona Gregorciga, da mu izposluje spremenitev imena v nemško — „Prato“, ki bi morala biti pokrita seveda vedno z novim velumom!

Jakop v Eredu je, kakor povedano že v drugi notici, jako goreč gospod, ki preganja našega „Primorca“, kjer le more. Pa kako odgovorjuje list. Čujte! „Podpisani sem poslal „Primorca“ nazaj, ker nisem vedel, kak list je to. Ga ne morem imeti pod streho, da se mi otroci ne bodo pohujševali. Nočem slabe stvari podpirati. Skoda za 3 krone.“ Za drugega je odpovedal list tako: „Primorca“ pa pošljem nazaj, ker dela proti mojim interesom n. pr. miloščina za malo semenišče, 2. se bojin pohujšanja, če mi ga otroci dobijo v roke, in 3. nočem tudi sam biti deležen plujih grehov s tem, da bi podpiral Bogu in domovini sovražnega lista.“ Tako odpoveduje list seveda s podpisom naročnika, katerega vstrahuje ter mu plača, če ni drugače, kar sam iz sicer skopega žepa (se že kako poravnaj!) naročnino za „Prim. List“. Treba omeniti, da nikdo tistih ljudi, v katerih imenu poda odpoved, ga ni pooblastil ali mu rekel tako pisati. Znamenita je trditev Jakopova, da kardinalov davek (miloščina za semenišče) je proti interesom kmeta, in pa da je „Primorec“ Bogu in domovini sovražnega lista! Glejte, glejte tega kunstnega nuncja, kako jo je povedal na veliko! Bogu in domovini sovražnega je „Primorec“! S tako glavo, kakor je Fonova, se ne bomo pričakali in tudi ne preiskovali, če je Jakop morda „sovražen“ tisti sloveči „mičkenci reči“, ali kdo je po-

hujšilivec, svetujemo pa našim somišljenikom, da naj mu vrata pokažejo, kadar jih pride naganjat, da morajo odpovedati „Primorca“. V ostalem storimo proti njegovi gonji tudi mi primerne korake drugodi.

Opomin dr. Andreju in dr. Jožetu Pavlica. — Na Vajin „opomin“ (jako oblastno!) na gosp. predsednika „Trgovsko-obrtno zadruge“ odgovorjamo mi to-le:

Za pisavo „Soče“ ni odgovoren ne predsednik zadruge in ne nje celo ravnateljstvo. Ako Vama kaj ni prav, vesta, kam se Vama je obrniti, kjer dobite vsak čas odgovor, kakoršen zaslužita.

V ostalem v „Soči“ ni nikjer sledu o napadih in sramotanju „Centralne posojilnice“, dasi se je prav „Gorica“ tudi zadnje čase nepošteno obregnila ob naše denarne zavode in dasi so prav Vajini priganjati mnogo lagali o naši prvi posojilnici v deželi, da bi pomagali „Centrifugi“, ki danes ne zasluži tistega zaupanja, kakor trobita oba farovška lista. V bodoče bomo vestno sledili klerikalni denarni spekulaciji — in znali bomo varovati pred njo naše ljudstvo.

Vajin „opomin“ ali Vajina „groznja“ na predsednika „Trgovsko-obrtno zadruge“ pa nikomur nič ne imponuje. Enkrat že sta morala v „Prim. Listu“ in „Gorici“ tiskati, da sta nesramno lagala o tem znamenitem denarnem zavodu. Izjaviti sta morala, da vse svoje lopovščine o tej zadruzi sta naslonila edino na dejstvo, da 8 članov ravnateljstva ni registrovanih, kar pa nikomur nič mar ni, kajti kar zdaj ni, se zgodi po običnem zboru, ker izrednih običnih zborov v tak namen pravila niti ne poznajo. — Ako pa bosta v „Prim. Listu“ ponavljala svoje lumparije, se pred svetom le pokažeta v vsej nagoti dveh klerikalnih obrekovalcev, lažnikov in hujškalcev, a zadruga bo znala v prihodnje vse drugače postopati proti Vama. — Povemo pa še, da v novem slučaju ne bosta imela zaščitnika tam, kjer mora sedeti popolnoma nepristranski mož. To, komur tiče.

Zdaj pa, zelena rimska dohtarja, le na delo! Pečat prav podilni lažnjivcev in hujškalcev sta si že sama pritisnila — a srbij Vaja se nekaj. Kar pa iščeta, utegneta dobiti! Toliko od naše strani! Bog! Zdravje pa pamet! Uredništvo „Soče“.

Muzej in panoptikum, nastanjen v Vrtni ulici v Gorici, se odprl v nedeljo dopoldne. Opozorjamo na oglas na četrti strani.

Odgovor comme il faut. — Pisejo nam s Krusi: Šef generalnega staba agitatorjev v črni sukni in vojskovodja klerikalcev znani Strancar zapazi v Komnu pred vratmi stacune stojčega S. vulgo P. iz K. in ga vpraša: „S., zakaj Vas ni bilo pri volitvi v Sežani?“ In ta na to: „Gospod, sel sem v Furlanijo iskat „stah“, da bo dr. Gregorčič Furlanom polento mešal.“ — Kakor obilit in rakovim obličjem popihal jo je g. St. proti domu. Mogoče, da mu ta lekcija kaj pomaga. P. a.

V osmih dneh poroka in smrt. — Carinar Ivan Hosner je se oženil pred dobrim tednom. Dne 16. t. m. je sel v službo, v kateri pa se je prehladil, dobil pljučnico in drugi dan je umrl. Torej v osmih dneh poroka in smrt.

Listnica. — G. dopisniku iz K. Dopis pride prihodnjic. Hvala lepa! Tudi že zadnjic ostali dopis z G. smo morali še odložiti. — G. dop. od beneške meje: Prihodnjic! Hvala za pismo. Pozdrav!

Razgled po svetu.

Občinske volitve v Ljubljani razveljavljene. — Upravna sodnija na Dunaju je sodila včeraj o rekurzu dr. Snsterciša proti občinskim volitvam 1899. v Ljubljani v tretjem in drugem razredu. Sodnija je ugodila rekurzu ter razveljavila volitve. S tem je razveljavljena tudi zopetna izvolitev Hribarja ljubljanskim županom.

Nervna znamenja. — Težko bo kaj z novim državnim zborom, ako sodimo po glasovih, ki prihajajo sedaj v javnost. Nemški radikalci se vrnejo v zbornice ojačeni, da ti ne odnehajo od svojih zahtev, kakor drugi ultra-Nemci, je umevno. Ti ljudje ne pripoznajo nikdar Slovonom ravnopravnosti, zato pa Slovani ne smejo, udati se nemškim mahinacijam v državnem zboru, marveč njihova sveta dolžnost bo, stali koj s početka na braniku za narodne pravice. Kako stališče na sploh v drž. zboru zavzamejo Slovani med seboj in nasproti drugim strankam, tega pač ni mogoče reči še danes: v glavnem bo odvisno to od Poljakov, na katero stran ti krenejo. Kako pa bo zasedanje že takoj s početka, se da razvideti iz tega, da nemški radikalci nameravajo takoj v prvih sejah staviti predlog, da se uzakoni nemški državni jezik in da taka določba naj bi veljala tudi za deželne zbore. Ako mislijo „radikalni Nemci“, da ti bodo i za druge merodajni, na take reči že takoj s početka, potem se da presoditi, da ne bo nič z drž. zborom. Slovani na kaj takega ne smejo molčati, ampak se morajo zoperstaviti, če ne drugače, z obstrukcijo. Pa tudi vladi ni dosti verjeti gledé na njeno večno povdaranje o gospodarskih potrebah, ker z istimi nas hoče le preslepiti in zapostaviti za Nemce, kateri zahtevajo zase primat na vse strani.

O izgrelih v Koprno poroča „Edinost“: Razburjenost, kateri je bila vzrok volitev v

veleposelstvu istrskem, je trajala dva dni. Koperčani so bili namreč za svojega rojaka, dosedanjega državnega poslanca Gambinija, dočim je lasko politično društvo proglasilo bogataša markija Polesinija. Ker pa so bili Koperčani povsem gotovi, da zmaga Gambini in so imeli že vse pripravljeno za razsvetljavo, jih je tem huje razkačil izid volitev. Zbirati so se jeli po ulicah, zlasti na glavnem trgu. Sosebno je razkačena množica obračala svoj srd proti koperskemu „bogu“, bogatašu Madonizzi, ki je kakor njegov sorodnik, deloval za Polesinija in proti Gambiniju. Iste pesti iste sode, ki so že tolikokrat metale kamenje v naše kmete, so je metale sedaj v hišo svojega Madonizze. Zaprtih je več oseb, med njimi tudi nekaj žensk. 8 njih so že izročili sodišču.

V francoski zbornici bijejo te dni hud boj proti duhovnim kongregacijam in redovom, po katerih se je zanesla korupcija in protirepublicansko gibanje v vse sloje, celo med višje vojaštvo. Vlada Waldeck-Rousseau hoče korenito omejiti te kongregacije in redove.

Žičkarjeva „zmaga“. — V „Domovini“ čitamo dopis iz ptujskega okraja, v katerem se bavijo z zmago Žičkarjevo. Dopisnik pravi: „Žal, žal propadli smo. Žičkarjeva zmaga pa je tudi drago kupljena; nekateri duhovniki so se vedli kot besni fanatiki. Volilne listke so kar tirjali iz rok, črtali Hribarjevo ter pisali Žičkarjevo ime. Seveda se naši zbegani kmete niso upali zoperstavljati duhovnikovim zahtevam.“ Nad 70 vol. listov je bilo samo v Ptuju oddanih, na katerih je bilo Žičkarjevo ime nad prečrtanim Hribarjevim imenom. V Celju nad 50, koliko v Brezicah, pove Žičkar lahko sam, in drugod ni bilo boljše. Ako pristajemo te glasove faktično Hribarju oddanim, ali smo kje „farbali“? Nek vplivni rodoljub v ormoškem okraju je pripeljal na volišče 30 volilnih mož, ki so vsi bili za Hribarja vneti. Od teh se je izmuznilo Žičkarjevi pasti le 10 volilcev, dvajsetim se ime Hribar črtali. Tudi na celjskem volišču se nani tako kričeči slučajni znani. — Prav je imel tudi oni mož iz Savinske doline, ki nam je brzojavil: „Izid volitev je duhovniška volja, nikjer pa ne „ljudska volja“. No, pa saj so tudi morali napeti vse postavne in nepostavne aparate, da niso bili postavljeni na laž in je obveljalo proglašeno geslo: „Proti volji duhovščine se ni ter tudi ne bo noben poslanec v stajarskih Slovenih.“ Če pa že bivate v Mariboru v taki stekleni hiši, bodite vsaj zase toliko previdni ter ne klajte s poleni okoli sebe. To ni narodno, ne krščansko, pa tudi pošteno ne.

Menda bi bilo res najbolje! — „Domovina“ od 15. t. m. piše: Po izvolitvi dekana Žičkarja pisal nam je iz breziškega okraja preprosti kmet sledeče: „Koliko viharja so napravile priprave k tej volitvi, hodili smo dvakrat na volišče, zapravljali čas in denar ter prišli s komurkoli navzkriž. In kakšen je bil konec! Ljudski želji se je dala brca ter se volilo tako, kakor je hotel vsak duhovnik v svoji fari. Ali bi ne bilo boljše, da se volilni red spremeni korenito. Po okrožnici naj se vpraša iz Maribora našo duhovščino, kakšnega poslanca želi za ljudstvo. Če tudi ne bo to naša volja, pa bolj „podomače“ bo, in duhovni bodo za nas mislili in govorili. Na naše želje pri volitvah se itak tudi sedaj ne ozira.“

Politika Rusije. — Peterburški „Svět“ se bavi z razmerami med Avstro-Ogrsko in Rusijo in se dotika velepomembnega, dalekosežnega vprašanja: „ali se Rusija res zanimala za usodo svojih manjših bratov?“ V odgovor na to vprašanje odgovarja rečeni list, da Rusija moralno in materialno podpira črnogorsko vojsko, organizuje in oborožuje črnogorski narod, da se je po padu Milana in Stambulova približala Srbiji in Bolgariji. Kar se tiče sporazumjenja med Avstro-Ogrsko in Rusijo, meni „Svět“, da Rusija ni mogla slutiti, da bo Avstrija v takem duhu vodila svojo balkansko politiko, kakor da bi ne bilo nikakršnega sporazumjenja. Istotako je peterburški list uverjen, da Rusija v pravem času spremeni svoje postopanje, in da obstoji sporazumjenje med Avstro-Ogrsko in Rusijo le še po imenu. Peterburški list pobija nadalje one, ki očitajo Rusiji, da svojo delavnost obrača preveč v Azijo na škodo svojih evropskih interesov. Rusija se hoče v pravem času utrditi v Aziji, da bo svoj čas imela v Evropi slobočno roko. In ta čas se bliža kol črn oblak iz Berlinu. Pod vodstvom Nemčije se pripravljata strasna koalicija proti Rusiji. — Trozvezi se pridružita Turčija in Rumunsko.

Časten dar. — Ruski car je daroval ministrom Lamsdorfu, Witteju, Kuropatkinu in Hilkovu po 200.000 rubljev kot časten dar gledé na njihove zasluge pri gradnji kitajske železnice.

Burl. — Po angleških izkazih je ujetih doslej 13.703 Burov, od katerih so jih izpustili na častno besedo 521. Angleži zahtevajo od vlade, naj pošlje na bojišče v južno Afriko še kakih 50.000 do 60.000 mož. Iz Pretorije javljajo, da Buri so zajeli 15. t. m. 15 angleških vozov, pri Rolfonteinu pa je prišlo do spopada med Angleži in Buri, ali brez posebnih izgub ali dobička na eni kakor drugi strani.

Na Kitajskem. — Iz Pekinga poročajo, da princ Cing je že pritisnil cesarski pečat na mirovne dokumente, katere ima izročiti poslanikom velevladstij. Prevladuje mnenje, da se mora skleniti mir pod takimi pogoji, da

ostanejo Buri brez vsake moči kati 30 let. Treba gledati, da se razbijejo vse njihove zveze ter se jih razdruži na celi črti. Potem Kitajski ne bo težko, ukrotiti jih popolnoma.

Narodno gospodarstvo.

Trgovska šola. — Poyodom slavlja 50-letnice trgovsko-obrtno zbornice v Ljubljani se je sprožila zopet misel o ustanovitvi trgovske šole, in sicer slovenske. Prav v „Soči“ je bilo o tem govorja že opetovano. Ker je prodrla ta misel zopet na dan, jo moramo z nova pozdraviti v nadi, da končno tudi res kedaj pridemo do take šole. Silno jo potrebujemo, kajti živo čutimo, kako potreba je nam v trgovini čedalje bolj izvežbanega osebja in čutimo, kako se moramo lotiti v novem veku z največjo intenzivnostjo prav trgovskega polja, ako nočemo videti, da nam ves jug preplavi tujec s trgovino. Velik del vprašanja o našem narodnem obstanku tiči baš v razširjanju naše trgovine. Zato pa potrebujemo med glavnimi pogoji izvežbanega domačega osebja, potrebujemo torej živo slovenske trgovske šole. Dve mesti sta, v katerih je nuja potreba take šole, ti sta Ljubljana in Trst. — Na nova sprožena ideja, uresniti se!

Prizivna komisija za osebno dohodarino za Gorisko in Gradišansko je sklenila 16. t. m. svoje redno zasedanje. Otvorivši sejo, je pozdravil predsednik, dvorni svetnik in finančni ravnatelj Oton vitez pl. Zimmermann, ude ter se spominjal ob tej priliki smrti prejšnjega uda komisije Mihe barone Locatelli-ja, na kar je komisija vstala raz sedeže v izkaz žalosti po rajnem.

Obravnavalo in razsodilo se je potem vsega skupaj o 136 prizivih zoper odmero davka.

Po dokončanih obravnavah se je zahvalil predsednik doslim udom za njihovo vestno in temeljito sodelovanje pri delovanju komisije, katere razsodbe bodo gotovo pripomogle, da se bo širila zmišal za davčno moralo in vestno sodelovanje pri težkem delu prireditve osebne dohodarine, v vedno širše kroge prebivalstva.

Ud komisije Samuel Jona se je zahvalil potem v imenu udov komisije predsedniku za stvarno vodstvo pri obravnavah.

Česka podjetnost. — Potrebščino na pisarne. — Mesto Budjevice na južnem Českem so bile prav tako nemško gnezdo, kakor Celje na Stajarskem ali laško Gorica pri nas. Češki narod je nastopil praktično pot „svoji k svojim!“ — in nemstvo vidno peša, kmalu bo češki živelj popolnoma vladal.

Čehi so ustanovili tudi več velikih podjetij, n. pr. velik pivovar in „Narodni podnik“, t. j. tovarno za pisarne potrebščine: vse vrste peresnike, svinčnike, peresa itd. Čehi so s tem podjetjem popolnoma potolkli nemško konkurenco, kajti izdelujejo veliko krasnejše blago po precej nižjih cenah. Povsod izpodirajo nemške izdelke, celo med Nemci samimi.

Uprava tega „Narodnega podjetja“ je poiskala tudi za Gorisko jedinega založnika, — in ta je g. Anton Jeretič, trgovec v Gorici.

Vse one trgovce, ki prodajajo te potrebščine za ljudske šole na deželi, opozorjamo na to edino zalogo. Naj se sami prepričajo, da ti češki izdelki so veliko lepši in ob enem — cenejši. Povsod naj se torej kupujejo le češki izdelki! Svoji k svojim!

Lux in tenebris lucet.

Spisal
Henrik Sienkiewicz.

V jeseni, zlasti v novembru, nastanejo včasih tako vlažni, žalostni in temni dnevi, da še celó zdravemu človeku jame presedati življenje. Od onega časa, ko se je Kamenka čutil bolan ter je prestal truditi se nad soho „milosrdje“, ga je tlačilo slabo vreme dokaj huje nego bolezen. Vsako jutro, vstaviš s težavo s postelje, je marljivo brisal za kaljeno veliko okno v svojem ateljeju ter gledal krišku, da bi zagledal vsaj tu pa tam košček jasnega neba; a vsako jutro ga je prekanilo pričakanje. Težka svinčena megla je visela nad zemljo; dežja ni bilo, celó kameniti tlak na dvoru je bil videti podooben gobam, vseskozi napitim vodé. Povsod je bilo mokro, vse naokrog prenapolneno vlage; posamezne kaplje, padajoče na vodovodne cevi, so dolgočasno in enakomerno zvenele, kakor cinkanje počasi nihajoče ure.

Okno v ateljeju je bilo obrnjeno na dvor, dotikajoče se na eni strani sadnega vrta. Skozi ograjo je bila še videti zelena trava. Njena zelena barva je bila žalostna in bolna, kakor bi se bila skrivala v njej smrt in gnjiloba; drevesa pa, z ostanki orumeneloga listja in z vejami, črnimi od vlage, so že popolnoma otrpnila. Vsaki večer se je oglašalo med vejami sadnega vrta krokanje vran, ki so letele iz lesov in poljan na zimovanje v mesto ter se, močno lopotač s perutnicami, vsedale na gole vrhove k prenočišču. V takih dnevih je bilo v ateljeju žalostno kakor

v mrtvašnici. Mramor in gips sta prekrasna v žarkih solne svetlobe, toda v tem mraku je njih belina, kakor se je zdelo, skrivala v sebi nekaj turobnega. Temne, z diletom izklesane figure, zgubljajoče vsako razločnost, so se spremenile v nerazločne, skoro strašne postave. Nečistota in nered sta tvorila delavnico še turobnejšo. Po tleh je na debelo ležal prah, napravljen iz razteptanih odlomkov kamena; bilo je videti tudi blato, nanešeno naravnost z ulice. Na osivelih stenah so viseli gipsovi modeli rok in nog. Ne daleč od okna se je bliščalo malo zrcalo, ozaljšano s konjsko glavo in s šopkom makartovskih cvetic, popolnoma začrnelih od prahu. V kotu je stala postelja, pokrita s staro oguljeno odejo, poleg postelje nočna mizica z železnim svečnikom.

Kamenka, da bi ne imel prevelikih stroškov, si ni najel za se posebnega stanovanja ter je prenočeval v ateljeju. Njegova postelja je bila navadno zaslonjena s preprogo, toda sedaj je bila ta preproga odstranjena za to, da je bolnik mogel brez ovire gledati v okno, pričakuj lepega vremena. V ateljeju je bilo še drugo veliko okno, toda tako pokrito s prahom, da je še v jasnih dnevih le slabo prodirala skozi njegove šipe dnevna svetloba.

Vreme se ni zjasnilo. Čez nekoliko mračnih dnij so se oblaki še bolj znižali, zrak se je napil vlage in megle in dnevi so postali še turobnejši. Kamenka se je počutil še slabše; naposled se je siekel ter vlegel v posteljo. Prav za prav ga ni mučila kaka določna bolezen; bil je le utrujen, izmučen, nezadovoljen in žalosten. Splošna onemoglost ga je vrgla v posteljo. Ni si sicer želel umreti, ni pa čutil v sebi dovolj moči živeti. Dolge ure mračnega dneva so se mu zdele še daljše radi tega, ker je bil sam. Žena mu je umrla pred dvanajstimi leti, sorodniki so živeli po drugih krajih, prijateljev pa Kamenka tudi ni imel. V poslednjih letih so se ga znanci vedno bolj in bolj izogibali radi neprestano naraščajoče njegove razdraženosti. S početka je njegova slaba volja vse zanimala; toda pozneje, ko je sama nedolžna šala jela vzbujati v njem dolgo trajajočo zamer, so celo najbližji tovariši odstopili od njega.

Daljši so ga tudi, da je z leti postal potočen; ta pobožnost pa se je zdela vsem sumljiva. Zlobni jeziki so govorili, da Kamenka presedava po cerkvah in se hlani duhovnikom, da bi si pridobil naročil. To pa ni bilo res. Njegova pobožnost ni bila nemara posledica globoke in mirne vere, toda pri tem ni bila tudi sredstvo koristolovja. Podobne sodbe o njem je vzbujala večinoma skopost, naraščajoča v njem vedno bolj in bolj. Nekoliko let že, kakor smo omenili višje, je živel v svojem ateljeju, hranil se Bog vé s čim in si tako spodkopal svoje zdravje, da je njegovo lice postalo prozorno in rumeno kakor vosek. Ljudi se je izogibal tudi radi tega, da bi nemara kdo ne potreboval od njega kake vloge. Sploh je bil on človek jako nesrečen, z negotovim značajem in z obilico grenkobe. A vendar njegova narava ni bila razkosana in vsakdanja; celo njegove pomanjkljivosti so imele svoje posebne umeteljske črte. Oni, ki so si mislili, da si je vsled svoje skoposti nabral očilo premoženja, so se močno motili.

V resnici pa je Kamenka bil revež radi tega, ker so vsi dohodki, kar jih je imel, šli na pokup dragih in redkih portretov; te portrete je hranil spravljene v nožnice v globelji svoje škrinje ter jih časih po časih pregledoval in preštevati s koprčastim osteruhom, preštevajočega denar. Strast k portretom je on marljivo skrival pred vsemi, nemara radi tega, ker se je rodila v njem vsled njegove velike nesreče in občutljivosti. Leto, ali nemara še nekoliko poprej, po smrti svoje žene je Kamenka videl pri nekem antikvarju star portret, predstavljajoč Armido; v licu Armide je menil videti podobo svoje pokojne žene, pa je takoj kupil podobo. Kamenka je s početka kupoval samo podobe Armide, potem pa, sorazmerno kakor je naraščala njegova strast, je začel zbirati vse, kar je zaslužilo njegovo pozornost. Človek, zgubivši ljubljeno bitje, mora se na nekaj navezati radi tega, da si s tem sploh omogoči obstanek.

(Dalje pride.)

Išče se kuharica

za na deželo. — Zahteva se popolno zmožnost v kuhanju. Prednost imajo zmožne nemške. — Ponudbe naj se pošiljajo našemu upravništvu.

Slovenci!

Iščejo se, v vseh slovenskih krajih ugledne in priljubljene osebe, kot aktivanti za vsakovrstno zavarovanje življenja. — Ponudbe pod "National" na upravništvu tega lista.

Zahvala.

Z ginjenim in potrjim srecem zahvaljujemo vse one, kateri so v teku bolezni, smrti in pri pogrebu naše ljubljene soproge oziroma matere

Terezije

skazali svoje sočutje. Osobito zahvaljujemo preč. duhovščino, udebralnega in pevskega društva, g. Ivana Pecikarja ter vse znance in prijatelje. Blagim srecem slavnega občinstva srčna hvala, Bog povrni!

Devin, 17. jan. 1901.

Alojzij Žbogar,
vdovec
v imenu žalujoče rodbine.

Izvrstno pleme krompirja za seme.

Naročbe sprejema Peter Birs v Gorici, Corte Caravegla.

!! Važno za vsakega !!

Razprodaja za neverjetno nizke cene: 12 krasnih komadov za samo

2 gl. 95 kr.

1 jubilejna žepna ura Siro-Remontoir iz niklja s krasno vdelanim pokrovom in s podobno cesarja Franca Josipa I. ali Svetega Očeta. Ima točno regulirano sekundarico. Ura se jamči tri leta. (Ni nazidna ura, kakor želi pošiljati mnogi bazarji mesto pozlačeni.)
1 verižica za uro, sestava oklepa (na zahtevo iz niklja ali posrebrnjena).
1 krasna igla za zavratnike za gospode iz amer. double-zlata s kameni, podobnimi briljantom.
1 par lepih zapetnih gumbov iz pravega srebra, priznanega od c. kr. državnega urada.
1 par krasnih gumbov za rokave iz ameriškega double-zlata.
1 zbirka gumbov za srajce in ovrtnike iz amer. double-zlata (5 komadov).
1 elegantno, novoiznajdeno toaletno pomavalno zrcalo. (Novost!)
Dokler zaloga obstoji, razpošiljam teh 12 komadov proti povzetju ali proti pošiljati denarja pri naročilu za samo 2 gl. 95. (Sama žepna ura iz niklja Anker-Remontoir stala je prej 5 gl.) Kar ne ugaja, sprejema v teku 8 dni radovoljno nazaj.

E. Holzer

zalagatelj zveze c. kr. avstrijskih državnih uradnikov in zaloga ur in zlatenine na debelo.

Krakovo - Stradom 18. — Krakovo.

Ilustrovani ceniki gratis in franko

Na dež. jubil. razstavi odlikovan s srebr. drž. svetinjo Na irovski razstavi s prvo ceno — srebrno svetinjo

Tovarna uzornih telovadnih priprav JOS. VINDYŠ - A.

v Pragi na Smihovu

(Praha-Smichov) Vinohradská ulice č. 816

se priporoča

k popolnemu uzornemu prirejevanju sokolskih in šolskih telovadnic po najnovejših priporočilih in praktičnih sestavih.

V ta dokaz je na razpolago mnogo priporočil sprical domačih in inozemskih. Zagotavlja jedno leto. Cene zelo zmerne, plačuje se pa na mesečne obroke po volji in zmožnosti.

Navadne priprave so vedno v zalogi.

Ceniki, proračuni in načrti za popolne telovadnice pošilja na zahtevo brezplačno in poštne prosto.

Poprave izvršuje po najnižjih cenah.

Ilustrovani ceniki gratis in franko

100 do 300 gl. mesečno

lahko zaslužijo osebe vseh stanov in v vseh krajih s prodajo zakonito dovoljenih drž. papirjev in srečk, a da ni potrebna glav. nica in ni nikak nevarnost. Ponudbe pod Ludwig Österreich, VIII Deutsche gasse 8 Budapest.

Goriška ljudska posojilnica

registrirano društvo z omejeno zavezo

v Gorici

Gospodsk. ulica št. 7, I. nadstropje
v lastni hiši.

Hranilne vloge se sprejemajo od vsakega, če tudi ni član društva, in se obrestujejo po 4 1/2 %. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Posojila se dajejo samo članom, in sicer na menjice po 6 % in na vknjizbe po 5 1/2 %.

Urađuje vsaki dan od 9. do 12. ure dopol. in od 2. do 3. ure popol. razven nedelj in praznikov.

Stanje hran. vlog leta 1899. okroglo K 1.400.000.
Poštno-hran. račun št. 837.315.

!! Išče se zastopnika !!

za zalogo piva v Sežani in okolici proti vložitvi kavcije 1000 kron; vstop takoj. Ponudbe naj se pošiljajo do dne 1. februarja t. l. na naslov: Simon Kuketz, pivarna v Laškem trgu na Štajerskem.

Dobre ure in po ceni!

s 3-letnim pisarnim jamstvom razpošilja na zasebnike

Hanns Konrad,

tovarna ur ter izvoz zlatnine Most (Česko).

Dobr. ura Rem. iz niklja št. 375; srebrna ura Rem. št. 580; srebrna verižica št. 120; budilnik iz niklja št. 195.

Tvrda je odlikovana s c. kr. orlom; ima zlato in srebrne svetlinje iz razstav ter tisoč priznanih pisem. — Ilustrovan cenik zastoj!

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino, 8
priporoča

pristna bela
in črna vina
iz vipavskih,
furlanskih,

briskih, dal
matinskih in
isterskih
vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 50 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi vzorce.

Cene zmerne. Pošteba poštena

Znamenitost!

Prvikrat v Gorici v Vrtni ulici

Lifkov veliki historični mehanični

muzej in panoptikum

v katerem so umetniška dela modelske umetnosti in mehanike, izdelana v zgodovinskih in mitoloških voščenih figurah v življenjski velikosti, elegantno in dragoceno opremljene, kakoršne se tukaj še niso kazale.

Vstopnina 30 vin.; vojak in podčastnik plačajo 20 vin.
Odprto vsak dan od 9. ure dopoldne naprej.

Izšel je ravnokar

Kažipot in koledar po Primorskem

z natučjenimi podatki

vseh krajev, uradov, trgovcev, obrtnikov itd. itd.

Dobiva se

v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček v Gorici.

Cena: K 1'60; po pošti 10 vin. več. Naročniki „Primorca“ dobe „Kažipot“ za 1 krono.

Za bolne na želodcu!

Vsakemu kateri si je pokvaril želodec, bodisi da se je prehladil ali prenapolnil želodec, jedel slabo pripravljeno, neprebavljivo, pregorko ali premazla jedila, ali sploh neredno živel, tako da trpi na gorečici, želodčnem krču, tiščanju želodca, težkem prebavljanju ali zasiljenju, bodi priporočeno dobro in izvestno domače zdravilo, katero je že mnogo let v rabi. To zdravilo je

Hubert Ullrich-ovo zeliščno vino.

Ullrich-ovo zeliščno vino je pripravljeno iz pristnega vina in izvrstnih zdravilnih zelišč, krepi in oživilja želodec, ozdravi vse želodčne bolezni in pospešuje obnovljenje sveže krvi.

Ako se rabi zeliščno vino pravočasno, se vse želodčne bolezni skoraj takoj ozdravijo. Ne sme se toraj obotavljati in se mora že pri glavobolu, riganju, daravici (zgaga), napenjanju, bljuvanju takoj rabi. Večkrat izginejo vse te bolezni, ako človek parkrat pije omenjeno zeliščno vino.

Ako se človeku zapeka in ne more na potrebo, čuti nekako tesnobo, klanje (madron), srčno utripanje, brezsenost, kakor tudi zasledanje krvi v jetrih, vranici in vratnici (hemoroidi). Zeliščno vino ozdravi vse to hitro, odpravi neprebavljivost in odstrani iz želodca in črev vse nepotrebne in nerabljeve snovi.

Medlost, bledost, pomanjkanje krvi in oslabelost

so navadno posledice slabe krvi in bolnih jeter. Ako se nima apetita oslabi, a glavobol in noči prebije brez spanja uplivajo tako nanj, da začne hirati. Zeliščno vino pomaga zopet, okrepi živотно moč. Zeliščno vino pospešuje apetit, prebavo in reditvo, pospeši delovanje krvi, pomiri razdražene živce in obudi veselje do življenja. Vse to dokazujejo mnoge zahvale in priporočila.

Zeliščno vino se dobi v steklenicah po gl. 1'50 in 2' — v lekarnah v Gorici, Kormini, Ajelu, Čam, lungu, Gradežu, Romansu, Fiumicelu, Gradiscu ob Soči, Ronkahi, Ogleju, Trzinu, Kanalu, Vidmu, Palmanovi, Tolminu, Idriji, Ajdovščini, Sežani, Vipavi, Portogruaru, Trstu itd. kakor tudi po vseh lekarnah avstro-ogerske monarhije in bližnjih deželah. Lekarna G. Cristofolletti v Gorici pošilja tri in več steklene zeliščnega vina po originalnih cenah po vsi Avstriji.

Opominja se na različne ponaredbe!

—Zahteva naj se izrecno

Hubert Ullrich-ovo zeliščno vino.

Moje zeliščno vino ni nikak skrivnost, ono obstoji iz: Malaga vina 450,0, vinskega sp. rila 100,0, glicerine 100,0, rudečega vina 240,0, soka jerebikovih jagod 150,0, črešnjevca soka mane 30,0, kopreca, janeža, helenine korenike, ameriške korenike, korenike svišča in kolmeža 10,0. Vse te dele naj se zmeša!

„Ljubljanska kreditna banka“

v Ljubljani
Špitalne ulice št. 2.

Nakup in prodaja

vseh vrst rent, državnih papirjev, zastavnih pisem, srečk, novcev, valut itd. po najkulantnejših pogojih.

Posojila na vrednostne papirje proti nizkim obrestim.

Zavarovanje proti kurzni izgubi.

Promese k vsem zrebanjem.

Sprejemanje denarnih vlog

na vložne knjižice, na tekoči račun in na giro-konto s 4 1/2 % nim obrestovanjem od dne vloga do dne vzlaga.

Eskompt menjic najkulantneje.

Borzna naročila.